

Kapitel 1 Havets farer

Hov, du der! Hvor mange gange skal du have at vide at du ikke må hænge ud over rælingen på den måde?" råbte en af de kvindelige matroser. „Hvis du falder over bord, vender vi ikke om for at samle dig op!“

„Men du kan måske svømme hele vejen til Flagermusøerne?“ blandede en af de andre matroser sig. „Der er langt, kan jeg love dig!“

„Synker jeg helt ned på bunden hvis jeg falder i?“ råbte jeg tilbage. Jeg blev hængende hvor jeg var. Hvis jeg faldt over bord og sank, ville jeg ende nede mellem de sten som jeg holdt så meget af. Dem der føltes som min familie. Det var irriterende med de mange favne vand der skilte mig fra den faste grund lige nu.

Søfolkene lo.

„Nej, du synker ikke som en sten,“ svarede en af dem. „Saltvandet holder dig oppe, så du flyder rundt mens fiskerne flår kødet af dine knogler!“

„Det gør ikke noget, bare mine knogler ender nede på bunden!“ svarede jeg. „Jeg kan altså godt passe på mig selv, at I ved det!“

Det sidste nøjedes jeg nu med at mumle. Ellers havde de skældt mig ud for at være uforskammet.

Jeg sad på rælingen, og nu lod jeg mig glide ned så jeg hang i knæhaserne med ryggen mod skibsskroget. Jeg strakte hænderne i retning af vandet, men der var stadig flere meter ned til krapsoerne. I stedet lod jeg min magiske kraft søge gennem fingerspidserne og ned mod havbunden, men jeg fik ingen kontakt med den. Havets saltvand har sin egen magi, og den hader min.

Jeg kan ikke fordrage sørejser. At være om bord på et skib

er noget af det værste jeg ved. Jeg føler mig helt fortabt når jeg mister kontakten med stenene på havbunden. Jeg får det næsten på samme måde som dengang min mor solgte mig til en vildfremmed, en udlænding hvis sprog jeg ikke forstod et ord af. Om bord på et skib reagerer jeg på samme måde som dengang: når vi er så langt til havs at der ikke er den mindste landkending, kryber jeg sammen i en krog med mine medbragte sten omkring mig og min gode ven Luvo på skødet.

Det er godt at jeg har Luvo. Han er omkring en halv meter høj og ligner en bjørn af klar, dybgrøn krystal som er slebet rund og glat af strømmende vand. Hovedet er trekantet i formen, men ender ikke i en rigtig snude. Han er ikke helt igennem af sten, men har tusinde stens magi i sig, et levende væsen, skabt af bjergenes inderste kerne, med kraft i stedet for blod. Så selv om han er en god ven og godt selskab på rejser, kan han alligevel ikke erstatte den stengrund jeg mister fornemmelsen af på havet.

Jeg skulle slet ikke have været med om bord på det skib. Det var min læremester – søster Rosentorn – som blev kaldt til Starn, en af Flagermusøerne, for at finde ud af hvorfor deres træer døde.

Hun var ved at være færdig med at pakke til rejsen da jeg løb ind i et problem med nogle forkælede rigmandsknægte som studerede i Spiralcirkelns Tempel. De generede nogle af mine venner, og jeg truede dem med min stav for at få dem til at holde op, og så trak de deres sværd og dolke og gik løs på mig.

Jeg er stadig fornærmet over at det var mig der blev sendt bort. Jeg brækkede hverken arme eller ben på en eneste af dem, og det var altså dem der overtrådte templets regler med deres drillerier. Rosentorn forsvarede mig, og sagde til tempelrådet at knægtene havde fået nøjagtig hvad de fortjente, og at deres oprørte forældre kunne stikke deres klager et vist sted hen.

Jeg er helt sikker på at hun mente hvert ord, men senere

hørte jeg hende sige til min anden læremester, søster Lærke, at hun hellere måtte tage mig med til Starn, så de velhavende forældre fik tid til at falde til ro.

„Men hvad skal jeg dog der?“ råbte jeg ude af mig selv da Rosentorn og Lærke kom og gav mig besked om rejsen. „Der er jo slet ikke noget, jeg kan tage mig til! Det har ikke noget med sten at gøre! Det er øboernes træer der skal undersøges! Og jeg hader at sejle!“

„Godt, men hvis du ikke vil med, har du stuearrest i disciplinhytten indtil jeg kommer tilbage,“ sagde Rosentorn. „Det er tempelrådets straf fordi du gennempnyggede de knægte efter at du havde afvæbnet dem. Du bestemmer selv: enten følger du med til Starn og hjælper mig med at finde ud af hvorfor øens træer og planter dør, eller også kan du sidde og kukkelure her i disciplinhytten mens jeg er væk.“

Det var derfor at jeg nu hang her fra rælingen og forsøgte at finde havbunden med min magiske kraft.

„Du kan godt opgive at nå ned til klipperne på havbunden, Evi,“ sagde Luvo. „Og de kommer ikke svømmende op til overfladen fordi du kalder. Det ved du udmærket godt.“

Jeg ved ikke hvor mange gange Luvo har sagt det til mig. Af en eller anden grund bliver han aldrig træt af at gentage sig selv. Det er muligvis fordi det tilsyneladende ikke generer ham altid at få det samme svar.

„Det ved man aldrig,“ sagde jeg. „Der er altid en første gang.“

Grunden til at Luvo kom ud fra sit bjerg for at hilse på mig, og er blevet hos mig lige siden, er vistnok at jeg får ham til at le. Ganske vist har jeg aldrig hørt ham gøre det, men jeg kan mærke at han tit morer sig over mig.

„Søfolkene siger at vi skulle få øen med de døende træer i sigte i løbet af i morgen,“ sagde Luvo. „Så jeg kan love dig at det varer ikke længe før vi når ind på så lavt vand at du kan mærke havbunden igen.“

„Ja, ja, jeg ved godt at du hele tiden har kunnet mærke

den," sagde jeg. „Men jeg er hverken flere århundreder gammel eller en stor trolldkvinde. Jeg er sikker på at Rosentorn kan føle hver eneste plante på havbunden, lige meget hvor meget vand skibet har under kølen. Men jeg har kun beskæftiget mig med den her magi i fire år og har meget at lære endnu, og ...“

De små hår på mine arme rejste sig pludselig, og min mave gav de samme, krampelignende advarsler som når man har spist en dårlig pølse til frokost. Min magiske kraft rørte på sig. Et sted dybt nede i vandet mærkede jeg noget bevæge sig. Man kom tit ud for jordskælv eller andre former for rystelser i Krystalhavet, men dette var noget andet. Noget massivt og tungt, som en voldsom lavastrøm. Det summede i hele min krop, og jeg mærkede en prikkende fornemmelse helt ud i tænderne.

Mine ben begyndte at glide, og jeg vred mig hurtigt rundt og greb fat i rælingens kant så jeg hang i begge hænder og med det ene ben ind over den. Jeg havde godt fat og var ikke bange for at miste taget. Jeg er vant til at klatre i bjerge og har stærke hænder. Jeg ventede på at verden – og min magi – skulle falde på plads igen.

„Mærkede du det?“ råbte jeg til Luvo, stadig med en fornemmelse af at jeg var godt på vej til at gå ud af mit gode skind. „Hvad var det? Tror du det kommer igen?“

„Det var en forskydning i jordskorpen.“ Jeg hørte Luvos stemme så tydeligt at man skulle tro han hang ved siden af mig. „Der kommer måske flere. Du må hellere se at komme ind på dækket, Evi.“

„Evi! Væk fra den ræling! Hvorfor skal man være efter dig hele tiden? Kan du da ikke lære at høre efter?“

Det var broder Klynkehoved der råbte fra et sted i nærheden af agterdækket. Hans rigtige navn er broder Myrthi, men jeg kalder ham Klynkehoved – af gode grunde.

„Du var lige ved at falde i vandet!“ jamrede han videre. „Hvor mange gange har jeg fortalt dig at det er livsfarligt at

klatre rundt på den måde? Man kan aldrig vide om skibet pludselig tager en kraftig overhaling selv om søen virker helt rolig! Har du aldrig hørt om en forkert sø?“

Stemmen tydede på at han nærmede sig, og jeg rullede ind over rælingen. Broder Myrthi er ikke til at holde ud. Han er ikke gammel – ikke engang et sted i fyrrerne, som søster Rosentorn. Måske først i trediverne, men han kunne godt være endnu yngre. Han jamrer altid over sine grå hår, selv om jeg endnu ikke har set et eneste i hans ræverøde manke. Det er virkelig irriterende med folk der går og klynker over alderdommens svagheder uden at være gamle nok til det.

Han kan heller ikke finde ud af at jeg hader at man rører ved mig. Han har tit nok fået det at vide og burde efterhånden kunne huske det, men første gang han overraskede mig i at hænge over rælingen, gav han sig til at hive og hale i mit skærf, og jeg glemte alt om god opførsel og trak min dolk.

Jeg skal lige love for at han fik fjernet hænderne i en fart, men Rosentorn blev gal i hovedet. Både min første lærerester, Torn, og søster Lærke har udtrykkelig forbudt mig at gøre Rosentorn vred, og derfor har jeg lige siden den dag med dolken været meget forsigtig med at lade broder Klynkehoved komme for tæt på mig.

Derfor skyndte jeg mig ind på dækket nu, og det var i sidste øjeblik. Han var allerede i gang med at gribe efter mig.

„En forkert sø?“ sagde jeg og holdt hænderne på ryggen, væk fra dolken forrest i bæltet. „Hvilken forkert sø? Luvo sagde at det var en forskydning i jordskorpen.“

„Broder Myrthi mærkede den samme bevægelse i vandet som du fornemmede i jordskorpen, Evi.“ Søster Rosentorn var kommet hen til os. Hun taler langsomt og er meget omhyggelig med at forme hvert enkelt ord. Det skyldes at hun engang var død og blev bragt tilbage til livet igen af Torn og hans tre fostersøstre, og alle ved jo at Mohun, som våger over de døde, kræver noget for at lade dem gå deres vej igen. Nogle ville måske have foretrukket at han havde taget noget af

skarpheden fra søster Rosentorns tunge, men det gjorde han altså ikke – den skærer bare ikke helt så hurtigt som før. „Jeg troede for øvrigt at vandet forhindrede dig i at fornemme hvad der foregår på havbunden.“

„Dette her var for stort til at jeg kunne undgå at mærke det. Det var som om hele havbunden løftede sig.“

Myrthi snøftede. „Det var en kraft som forplantede sig igennem vandet, ikke i havbunden under det.“

„Nå, men jeg siger altså at det var i havbunden.“ Det er grusomt irriterende at han altid tror at han har ret.

„Nu skal I ikke begynde igen,“ sagde Rosentorn advarende. „Noget bevægede sig med stor kraft. Lad det være godt med det.“

„Jeg forstår ikke hvorfor du altid holder med hende.“ Myrthi kunne aldrig nære sig. „Hun er jo kun et barn. Jeg er fuldt uddannet troldmand fra Spiralcirkelns Tempel og kan meget bedre bedømme den slags.“

Det glimtede i Rosentorns øjne. Nu var broder Klynkehoved på vej til at få sig en ordentlig én over næsen. Jeg kunne se det på hende. Men inden Rosentorn nåede at sige noget, blæste et kraftigt vindstød hendes bredskyggede hat ud i vandet og hun glemte vist det hun havde på læben. „Himmel og hav, Myrthi. Evi har en ganske særlig uddannelse og nogle helt specielle evner. Men nu vil du måske være så venlig at skaffe min hat tilbage? Den sejler rundt derude.“

Hatten gled bagud i god fart.

Myrthi stirrede bare på hende et øjeblik. Så stolprede han fornærmet hen ad dækket mens han mumlede et eller andet hånligt om børn og særlige evner.

Rosentorn strøg sig gennem håret. Hun fik det klippet ganske kort, som en mands, hvilket jeg ikke forstod. Hendes hår var smukt, rigtig mørkt karneolrødt. Hvis jeg havde sådan et hår, ville jeg lade det vokse sig endnu længere end mit eget mørke hår, der hænger helt ned til livet når jeg løsner det. Men den slags interesserer ikke Rosentorn. Bortset fra at hun

passer godt på sin skære, hvide hud og altid går med bredskygget hat, bekymrer hun sig meget lidt om sit udseende, og det er underligt, for hun er rigtig køn. Hendes næse er hverken lang eller ender i en flad stump som min. Den er lille og nydeligt formet, og hendes læber er fyldige og naturligt røde. Min mund er bare bred. Jeg har gyldenbrun hud, og det gør at jeg ikke behøver at være så forsigtig med solen som hun, men hvis jeg nogen sinde skulle begynde at interessere mig for kærlighed, ville jeg gerne låne hendes udseende.

„Du skulle nu gøre dig lidt mere umage for at komme ud af det med broder Myrthi,“ sagde hun. „Du burde lære lidt tålmodighed af de sten du henter din magiske kraft fra.“

„Han er ikke til at holde ud,“ knurrede jeg. „Han er altid efter mig, ved alting bedre. Tag dig ikke af ham.“

„Jeg er ikke bekymret for hvordan han har det, men jeg vil helst ikke høre ham beklage sig over dig til alle og enhver, når vi engang kommer tilbage til Spiralcirkelns Tempel.“

Den tanke brød jeg mig heller ikke om, så jeg kiggede på Luvo, som sad på dækket mellem os, og skiftede emne. „Forekommer den slags jordrystelser tit? Det føltes ikke som et almindeligt jordskælv, hvor to klippeflader støder mod hinanden. Det var mere som ...“

„Smeltet bjergmasse. Magma,“ sagde Luvo. „Den er i bevægelse. Jeg har mærket rystelser i flere dage, bare ingen så kraftige som denne. Og I må hellere forberede jer. Der er allerede en ny på vej.“

Jeg plantede fødderne solidt i dækket og greb hårdt om rælingen. Luvo giver meget sjældent ordrer. Dybt nede under skibet skød stenmagi til vejrs med en sådan kraft at jeg tydeligt kunne mærke en sitren i de følere jeg havde sendt mod havbunden. Det var som om en stor bølge rullede forbi et stykke under os, men fornemmelsen af bjergmasse i bevægelse forsvandt ikke helt da den var passeret. Jeg sansede en blanding af glimmer, kvarts og granit. Nu var mine følere helt nede på havbunden.

Det var en undersøisk klippeformation! Et bjerg, måske. Dets top befandt sig omkring tre hundrede meter under skibet! Jeg mærkede basalt – god, gammel og solid basalt i lange, tykke flager!

Broder Myrthi kom tilbage. Ved siden af skibet rejste en høj, smal bølge sig med søster Rosentorns hat ridende i skummet på toppen. Bølgen havde en vis lighed med en arm, og den afleverede pænt og nydeligt hatten til Myrthi, der klappede bølgen som om den var en god hund der havde hentet en pind. Bølgen lagde sig, og Myrthi afleverede hatten til Rosentorn.

„Tak,“ sagde hun. Hun lod fingrene glide hen over hatten, og vandet dryppede fra den. Jeg gik ud fra at hun fik stråene til at trække sig sammen, så vandet simpelt hen blev klemt ud. Hun kunne få planter, og alt hvad der engang havde været planter, til at gøre næsten hvad som helst.

„Rystelser i jordskorpen,“ sagde hun stilfærdigt. „Hvad foregår der, Luvo?“

„Det er måske bare havbunden som forskubber sig en smule, lidt ligesom når mennesker vender sig i søvne, men det kan også være rystelser som er fremkaldt af noget der sker langt herfra. Det er svært at afgøre.“

Vi havde passeret det undersøiske bjerg. Jeg kunne mærke det glide bagud. Det var kun et bjerg og ikke havbunden som var begyndt at skråne op mod Flagermusøerne.

„Nej, nej!“ råbte jeg og lænede mig langt ud over rælingen igen. Jeg havde savnet den solide fornemmelse af sten i min nærhed i så lang tid. „Kom tilbage! Stands det dumme skib!“

„Evi!“ kaldte Luvo.

„Lad mig være!“ Nu var havbunden igen forsvundet for mig. Saltvandet blokerede for min magi. „Jeg hader havet! Jeg vil ikke være her mere!“

„Hvis du nu kunne holde op med det hyleri, skal jeg vise dig noget,“ sagde Luvo tålmodigt.

Luvo er vist nok den tålmodigste skabning på denne jord.

Det har sikkert noget at gøre med at han stammer fra kernen i et ældgammelt bjerg. Det må være dejligt at have en sådan tålmodighed, selv om den kan være frygtelig irriterende for andre.

„Evi klynker. Det er noget vi mennesker gør en gang imellem. Nogle mere end andre og Evi er slem til det lige for øjeblikket,“ forklarede Rosentorn. „Jeg synes ikke det er en god idé at belønne hende for det.“

„Unge bjerge er rastløse og utålmodige, Rosentorn, og det kan gøre dem farlige. Man er nødt til at holde dem beskæftiget. Sådan er det også med Evi. Desuden er hendes klynken frygtelig at høre på. Evi, sæt dig her på dækket og anbring hænderne på mig.“

Det sidste blev sagt i en bestemt tone, og når Luvo bruger den, lystre jeg altid.

Jeg mærkede spøgelseshænder række gennem hans genomsigtige hud og lukke sig om mine håndled. Han trak mig ind i sit krystalindre, og derefter sank vi ned gennem skibet som to sammenslyngede genfærd.

Vi fortsatte ned i havet. Vandet strømmede igennem mig, salt og lunet af solen. Jeg gispede ikke efter luft, for i denne tilstand havde jeg ingen lunger. Vi passerede gennem en tyk fiskestime, og vandet blev koldere, jo længere vi kom ned. Jeg så noget glitre omkring mig som tusinde bittesmå øjne.

Det er ganske små stenflager fra de klipper havet har malet til grus, og de er så lette at de kan flyde, forklarede Luvo. *De er samtidig så små at du ikke kunne sanse dem med din magi, men jeg kan mærke dem hele tiden.*

Flere fisk passerede os. De smuttede forbi i hurtige ryk, og jeg spekulerede på hvad der fik dem til at fare sådan af sted. Så gik det op for mig at jeg opfattede deres bevægelser gennem Luvos øjne.

Er det også sådan du ser Rosentorn og mig? spurgte jeg. Farer vi rundt som fluer i en flaske? Er det fordi vi er skabt af kød og du er af sten?

Jeg må korrigere mit syn en smule for at se jer som I selv gør. Det glemte jeg et øjeblik. Nu skal du bare se.

I nogle sekunder flimrede alting for mine øjne. Så bevægede fiskene sig normalt. Et par store gopler drev langsomt forbi. Dem havde jeg slet ikke bemærket før nu. Vi fortsatte ned til havbunden. Det undersøiske bjerg rejste sig foran os. På den ene side af det var der en dyb, bred kløft, og Luvo førte os ned i den. Jeg lod min bevidsthed søge ud mod de stejle sider.

Det er jo vulkansk klippe. Hvorfor er der en vulkansk kløft midt i havet? spurgte jeg.

Vulkaner findes alle vegne. Engang – længe før min tid – blev verden født af vulkaner.

Længe før Luvos tid? Han var mange årtusinder gammel! Jeg kunne ikke forestille mig at noget kunne være ældre end han.

Jeg har talt med bjergene fra dengang, fortsatte han. De var kun småsten på det tidspunkt, men de var kloge. Jeg lærte meget ved at vente tålmodigt og lytte til deres visdom.

Skal det være en opfordring til mig? spurgte jeg.

Jo længere vi nåede ned i kløften, jo varmere blev vandet.

Burde vi ikke være ved at fryse til is nu? spurgte jeg. Hvordan kan vandet være så varmt?

Det får du at se, svarede Luvo.

Kapitel 2

Vejviserne

Under os så jeg en smal, dyb revne i kløftens bund. Mærkelige, næsten farveløse planter voksede derne, og blege fisk sværmede omkring dem og spiste af dem. Et sted løftede bunden sig i en lille pukkel, og fra en åbning i dens top strømmede bobler op. Puklen lignede en miniaturevulkan. Jeg rakte ud mod den med min magiske kraft og sansede mineralerne der hobede sig op omkring den: svovl, magnesium og andre vulkanske forekomster. Sprækens vægge bestod af kalksten.

Miniaturevulkanen gurglede og sendte en vældig sky af bobler op omkring Luvo og mig.

Hvor kommer de fra? spurgte jeg. Hvordan kan der trænge luftbobler op fra noget helt hernede? Hvad har skabt reonen, og hvorfor bøvser vulkanen lige pludselig?

Den 'bøvser' som du kalder det, fordi jorden altid er i bevægelse, svarede Luvo. Denne revne strækker sig helt ned til jordens kerne af gasser og flydende stenmasser. De trænger op gennem åbninger som den du ser dér, både på landjorden og på havbunden.

Hvor fører reonen hen? Hele vejen ind under Flagermusøerne?

Det gør den sikkert, og der er en mængde af dem i denne del af verden, svarede Luvo. Det er derfor man har så mange jordskælv på disse kanter. Jeg troede ellers at du ville få mindre at spørge om hvis jeg viste dig det her, men det lader til at du bare finder på mere. Bliver du aldrig træt af at spørge?

Han forsøgte vist at være morsom. Jeg spørger ikke når jeg sover. Desuden sagde du at du ville forhindre mig i at klynke. Der blev ikke sagt noget om at jeg skulle holde op med at stille spørgsmål. Og jeg klynker ikke nu, vel?

Vi bevægede os op langs kløftens ene væg. De fisk, som var blevet trængt væk da den undersøiske vulkan 'bøvsede',

vendte tilbage igen. *Tilbeder de vulkanen, Luvo?*

Det er vist kun jer mennesker der absolut skal finde noget at tilbede. Fiskene lever af de små dyr der holder til mellem planterne, og så er de tiltrukket af vulkanens varme. Vulkaner er gode for dem der holder til i nærheden af dem. Jorden på de vulkaner, der findes på land, er meget frugtbar. Mennesker dyrker afgrøder, og dyr græsser på de steder. Det er det samme med fiskene hernede.

Vi nærmede os overfladen igen. Jeg kunne se sollyset over os. *Har du nogen sinde været i en vulkan, Luvo?*

Jeg kom til verden i en af dem. Siden har jeg holdt mig fra dem. Hvis jeg kommer for tæt på en vulkan nu, dør jeg, ligesom du vil gøre.

Han gav slip på mig, og alting blev sløret, og så mærkede jeg pludselig noget tungt omkring mig. Det varede lidt før det gik op for mig at det var vægten af min krop, og et øjeblik ville jeg helst være fri for den for altid. Nu forstod jeg bedre hvorfor Luvo kaldte mennesker for 'kødskabninger', og for første gang følte jeg mig som en af dem.

Nogen pustede lugten af hvidløg og fisk ind i ansigtet på mig. Hænder ruskede i mig, og en stemme brølede mig ind i ørerne, og i baggrunden hørte jeg vand bruse. Lydene flåede i mine nervetråde. Hænderne greb endnu hårdere fat.

Jeg slog øjnene op. Rædslen vældede ind over mig. Jeg havde glemt hvor jeg var. Jeg troede at jeg var fange igen. Jeg så en mands ansigt tæt ved mit. Det kneb med at få vejret. Var jeg tilbage i Gyonxe? Ja, det måtte være dér jeg var. Manden tilhørte kejserens soldater. De havde fået fat i mig igen. Sidste gang havde de brutalt pryglet løs på mig for at få mig til at fortælle hvor mine venner gemte sig.

Jeg skreg af mine lungers fulde kraft og huggede panden hårdt mod soldatens næse. Derefter vred jeg hovedet til siden, satte tænderne i hans arm og bed til af alle kræfter. Men armen var ikke beskyttet af de silkebetrukne lædermanchetter som kejserens soldater brugte. Den var kun dækket af et blåt kutteærme, og jeg fik virkelig godt fat med tænderne.

„Få hende til at give slip!“ skreg broder Klynkehoved og forsøgte at ryste mig af sig. Hans stemme lød fjern, som om den blev dæmpet af et lag tykt stof af en slags.

„Evi, du er ikke i Gyonxe!“ sagde Luvo indtrængende.

„Myrthi, jeg har flere gange advaret dig mod at gribe fat i hende under nogen omstændigheder!“ Det var Rosentorn. Hun lød som om hun stod lige i nærheden.

„Jamen ... jeg troede hun var ved at få et slagtilfælde!“ jamrede broder Myrthi og klemte fingrene om sin blødende næse. „Hun så ud som om hun var ved at dø! Jeg prøvede at redde hendes liv, og nu har den utaknemmelige unge brækket min næse!“

„Da jeg fortalte dig at jeg havde været i krig og kunne finde på at reagere voldsomt hvis nogen tog fat i mig for at vække mig, respekterede du det,“ sagde Rosentorn. Hun er en plantetrolldkvinde, men jeg skal lige love for at der er stål i stemmen når hun synes at nogen har dummet sig. „Evi oplevede den samme krig, Myrthi. Hun kæmpede lige så hårdt som nogen voksen – af og til måske endda hårdere – og det ved du udmærket. Alligevel nægter du at tro på at hun lider af de samme eftervirkninger. Du har fået at vide at hun kunne gå i panik hvis hun vågnede og så en mands ansigt tæt ved sit eget. Og så både rusker du hende og stikker næsen helt ned i øjnene på hende når hun er på vej ud af en trance ...“

„Hun er alt for ung til at vide hvordan man skaber en magisk trance!“ erklærede broder Myrthi og fiskede et lommetørklæde frem for at standse næseblodet. Det flød ned over hans kutte.

„Det lignede nu i høj grad en trance i mine øjne,“ bemærkede en af skibets kvindelige matroser.

Broder Myrthi stirrede vredt på hende. En simpel matros skulle ikke fortælle ham noget om magiske trancer.

Kvinden rystede opgivende på hovedet og gav mig en pøs vand, så jeg kunne skylle smagen af broder Klynkehoved ud af munden.

Rosentorn trak Myrthis hånd til side og kiggede nærmere på den blødende næse. „Den er ikke brækket,” sagde hun. „Nu skal du få noget der standser blodet. Og rør aldrig ved Evi igen medmindre det gælder liv og død. Kan jeg håbe på at du har forstået det denne gang?”

Hun skævede til mig, og jeg sukkede, for jeg vidste hvad hun ville have mig til. Det kedelige ved det her med god opførsel er at man nogle gange må stå og fortælle folk noget man overhovedet ikke mener. Det er ærlig talt lidt svært at finde ud af, især når man også får tudet ørerne fulde af at man ikke må lyve. „Du må meget undskylde at jeg næsten brækkede næsen på dig, broder Myrthi,” sagde jeg og fik det næsten til at lyde som om jeg mente det. „Jeg troede at du var en af kejserens soldater som ville piske mig under fodsålerne.”

Han stod og så ud som om han ville sige noget rigtig ondskabsfuldt, men så var det som om noget pludselig bristede i ham. Han kiggede på mig med åben mund. „Piskede de dig under fødderne?” hviskede han.

„Ja,” sagde jeg og gøs ved mindet. „Soldaterne prøvede at tvinge mig til at fortælle hvor nogle venner, som jeg havde været med til at hjælpe på flugt, var skjult, og så slog de mig under fødderne med en bambusstok. Se selv.” Jeg støttede mig mod rælingen og løftede den ene fod så han kunne se arrene efter stokken. „Men jeg indkapslede mig i en mental krystal og lukkede smerten ude, og til sidst gav de op.”

Han skulle til at spørge om mere, men matrosen i udkigstønden kom ham i forkøbet: „Land i sigte!”

Jeg kiggede mod nordvest og fik øje på konturerne af et bjerg der hævede sig over horisonten. Omsider havde vi Flagermusøerne inden for synsvidde.

„Så er der ikke mere tid til snak,” sagde Rosentorn og lagde armen om mig. „Du skal have pakket dine ejendele sammen, Evi. Myrthi, følg med nedenunder. Så skal jeg ordne din næse.”

Jeg havde ikke ret meget at pakke sammen: et par sadeltasker med lidt tøj og bøger, posen med mine magiske remedier og stenalfabetet som jeg i sin tid fik af Torn. Luvo og jeg var hurtigt oppe på dækket igen og stod og så Flagermusøerne vokse sig større og større forude.

Det var en øgruppe midt i Krystalhavet, og den havde et tvivlsomt ry.

Torn havde sagt at det var et sted hvor folk søgte hen når de syntes at myndighederne i deres hjemlande blandede sig for meget i deres sager. Lærke holdt på at øboerne bare foretrak at holde sig for sig selv. De måtte være temmelig ængstelige, siden de havde sendt bud efter Rosentorn.

„Engang vrimlede øerne med pirater.” Broder Myrthi var kommet tilbage, og hans næse så ikke ud til at fejle det mindste. Rosentorns medicin er virkelig noget helt for sig. Det undrede mig lidt at se ham allerede. Jeg havde troet at han stadig ville være i fuld gang med at pakke når skibet lagde til kaj, men her var han, med hele sin bagage og klar til at gå i land. „Det var en rigtig røverrede. Her dyrkede man åbenlyst alle laster. Jeg tjente i et tempel på en af de nordligste øer og så og hørte ikke så lidt. Hertug Vedris af Emelan angreb øerne hele tre gange for at gøre en ende på piratuvæsenet. Han fik hjælp af flåderne fra de andre lande som også led under piratoverfaldene. I dag er øerne næsten civiliserede.”

„Du behøver ikke være så venlig bare fordi jeg har ar under fødderne. Det er alt sammen længe siden.”

Broder Myrthi fnyste. „Jeg prøver bare at være høflig fordi vi tre er nødt til at holde sammen fra nu af. Vi bliver de eneste fremmede i omgivelser der ikke altid vil være lige behagelige. Vi kan ikke regne med at blive modtaget med åbne arme bare fordi de selv har sendt bud efter os. Det ville være rart hvis vi kunne slippe for ufred i vores egne rækker.”

Han fnyste igen, denne gang direkte ad mig, og gik sin vej.

„Han er ikke så lidt af en stivnakke, hva’?” sagde en kvindelig matros som var ved at ordne en tovrulle i nærheden.

„Tag dig ikke af ham. Det store bjerg du ser der forude er Ranibjerget, Starns vartegn. Starn er en smuk ø med masser af oliven- og appelsinlunde og berømt for de druer der avles på øens mange vingårde. Den vrimler også med de mest velnærede geder og får og det bedste kødkvæg jeg nogen sinde har set. Og så er der herlige, varme kilder hvor en pige kan slappe af sammen med et par gode venner.“

„Og øboerne er noget så venlige,“ faldt en mandlig matros ind i et let sarkastisk tonefald. „Nu hvor de ikke længere har piraterne til at skaffe billige varer og smide om sig med penge i deres knejper, føler de sig ikke længere højt hævet over almindelige søfolk som må tjene til føden i deres ansigts sved.“

„Så kommer I da i det mindste ikke til at kede jer mens I venter på at sejle os hjem igen,“ sagde jeg fraværende. Nu kunne jeg tydeligt mærke havbunden under os, selv uden at række ud efter den med magi. Hverken druer eller knejper interesserede mig det mindste, men Lærke havde sagt at jeg havde godt af at øve mig lidt i høflig småsnak.

„Kede os? Nej, det behøver vi ikke at være bange for,“ lo matrosen og blinkede indforstået til et par andre mandlige matroser i nærheden.

Jeg gik ud fra at det var en hentydning til at de skulle more sig med øens kvinder. Sjovt som folk altid kommer med forblommede hentydninger og griner til hinanden som om de er sikre på at jeg ikke forstår hvad de taler om. Men de regner selvfølgelig med at en pige på min alder ikke kender noget til hvad der foregår i byers havnekvarterer. De tager fejl. Selv garvede søfolk ville muligvis gøre store øjne hvis jeg begyndte at fortælle hvad jeg har hørt og set.

Dem om det. Jeg var mere optaget af at føle mig frem over havbunden med min magi mens vi nærmede os vores mål.

Sustre var ikke nogen særlig imponerende by, men den havde forbløffende mange havnekajer, og mandskabet bragte os

stille og roligt ind til en af dem. Mens de satte fortøjningerne, prøvede jeg at sige goddag til hver eneste sten på havnebunden og i kajernes murværk.

Rosentorn prikkede til mig. „Du får det endnu bedre når vi kommer i land. Lad os gå fra borde.“

Vi tog afsked med mandskabet efter at de havde sat vores bagage i land. Jeg havde en stofslynge som jeg bar Luvo rundt i. Det var lettere end at lade ham gå selv, for eksempel på steder hvor han ville vække for stor opsigt. Jeg tog den om skulderen og anbragte ham i den.

I samme øjeblik jeg satte foden på landjorden, følte jeg mig som et helt andet menneske. Der var så mange sten under mine fødder at jeg ikke kunne tælle dem, og de gav mig styrke.

„Ude på havet havde jeg det som om jeg kun trak vejret med én lunge,“ sagde jeg.

„Det sagde du også da vi sejlede hjem fra Gyonxe,“ nikkede Rosentorn og så sig om. „Mon der findes en stiltfærdig kro her?“

En hvid mand kom hen til os. „Undskyld, er I fra Spiralcirkelens Tempel? Mit navn er Ovin Farat, og jeg kommer for at ledsage jer til landsbyen Moharrin.“

Han ragede næsten et hoved op over mig, hvilket betød at han måtte være omkring seks fod høj. Hans øjne var blå, og øjenlågene virkede tunge. Han måtte have været lyshåret da han var ung. Nu var han skaldet og havde kun en stribe hår tilbage ved hvert øre. Hans næse var lang med en spids der vendte en smule opad, og han havde en pæn mund. Han var klædt som de fleste af de andre mænd i nærheden af os, i kofte og benklæder og bløde, brune støvler. I den ene hånd holdt han en bog med pegefingeren stukket ind mellem siderne.

„Vi stod netop og overvejede hvor vi skulle overnatte,“ sagde Rosentorn. „Jeg er søster Rosentorn, og dette er broder Myrthi. I det sidste brev jeg modtog, skrev jeres landsbyæld-

ste at jeres vand også var begyndt at blive dårligt. Er det blevet værre?”

Ovin nikkede. „Det er galt med flere af kilderne, og vi kan ikke finde årsagen. Nogle af kilderne ligger langt fra hinanden. Jeg har aldrig set noget lignende, og jeg har ikke kunnet finde optegnelser om noget tilsvarende i arkiverne her i Sustrer. Landsbyens troldkvinde kan huske nogle tilfælde fra dengang hun var ganske ung, men da blev vandet godt igen i løbet af forholdsvis kort tid, og de fleste mente at man på en eller anden måde havde pådraget sig gudernes vrede, men var blevet tilgivet igen, og ...“

„Du vil måske være så venlig at vise os hen til vores værelser nu?” Det var såmænd den gode broder Myrthi, der ellers altid havde så travlt med at belære mig om gode manerer. „Vi trænger også til et anstændigt måltid mad. Søster Rosentorns og mine sanser er altid skarpest efter et godt måltid, en god nats søvn og et par timer i et badehus. Måske kunne massage også ...“

Ovin kneb øjnene en smule sammen og studerede broder Myrthi med hovedet let på skrå – som om han var en sjælden fugl på en gren i et buskads. „Jeg tvivler stærkt på at der findes et badehus her på Starn,” sagde han. Det lød som om han morede sig indvendig. „Det vrimler med varme kilder over hele øen, så ingen har fundet det nødvendigt at bygge den slags. Landsbyældste Aza kan sikkert få indrettet en hytte til jer omkring en af dem, hvis I finder det nødvendigt. Vi har både værelser og et måltid parat til jer i Moharrin.“

Myrthi stivnede mærkbart. „I har vel ikke tænkt jer at vi skal gå hele vejen til jeres landsby? Det havde vi ikke ventet, og det duer ikke. Jeg har følsomme instrumenter som kræver meget forsigtig transport, og jeg kan virkelig ikke bære det hele selv. I kan heller ikke forvente at søster Rosentorn skal kunne klare en sådan tur. Hun er ikke helt rask og kan ikke slæbe tunge byrder som en anden bonde!“

Jeg krypede mig. Hvor var broder Klynkehoved dog pin-

lig at høre på! Og fræk var han også! Rosentorn talte måske nok lidt langsomt og var ikke så rask til bens som jeg, men hun var sej som en gammel eg. Jeg flyttede mig hurtigt for ikke at komme i vejen for de rødder, hun uden tvivl ville kalde op fra jorden for at kvæle ham.

Hvis hun var på vej til det, så nåede hun det ikke. En stor knægt på omkring de sytten kom i raskt trav hen mod os, trækkende en række heste og muldyr efter sig. Han var temmelig buttet med lysebrun hud og kort, mørkt hår som skinnede blankt i solen, en lang næse og muntre sorte øjne.

„Undskyld at jeg først kommer nu, Ovin!” råbte han mens han endnu var flere skridt fra os. „Men den gamle kvinde i boden var en evighed om at få pakket de urter jeg købte. Og så bad hun mig kigge på sin hund. Den havde en dårlig tand, og jeg kunne se at hunden havde smerter, så ...“ Han tav og kiggede fra Rosentorn til Myrthi. „Åh, I er her allerede.“ Han bukkede dybt. „Her er hestene. De er sadlet op, og nu skal jeg nok anbringe jeres bagage på muldyrene. Er det hele bragt i land?”

„Kom her,” sagde jeg og anbragte Luvo i den ene af mine sadeltasker. „Nu skal jeg vise dig hvad der er hvad. Jeg hedder Evi.“

„Mit navn er Jayat. Jeg har hørt at der skulle være en hjælper med. Godt at vi er to. Så kan vi få det hele på plads i en fart.“

Ovin tog tøjlerne på de heste som var bestemt for Rosentorn og Myrthi. Da han havde anbragt sadeltaskerne, kom han hen og hjalp Jayat og mig med at læsse muldyrene. Så vidt jeg kunne se var han og Jayat lige så fortrolige med at anbringe oppakning som jeg selv. Det er altid rart med folk som ved hvad de har med at gøre.

De arbejdede hurtigt og uden overflødig snak. Faktisk sagde de ikke et eneste ord, hvilket betød at vi tydeligt kunne høre at Rosentorn irettesatte Myrthi, selv om hun dæmpede stemmen: „Hvad i alverden bilder du dig ind? Jeg skulle have

ladet dig blive hjemme! Vi kan ikke forlange kongelig behandling her! Hvis de havde råd til den slags, ville de have betalt en troldmand eller troldkvinde for at undersøge deres vand og planter i stedet for at skrive til Spiralcirkelns Tempel i håb om at vi ville sende nogen helt herud!”

„Det er vigtigt at bevare respekten!” vrissede Myrthi. „Ellers tror folk de kan forlange hvad som helst. Jeg vil ikke indkvarteres i en gammel stald eller sådan noget. Og det skulle ikke undre mig om de værelser, de taler om, er indrettet i et faldefærdigt skur og vrimler med utøj!”

„Jeg har et effektivt lusemiddel med,” sagde Rosentorn.

„Der er sikkert også rotter.”

„Dem kan jeg også klare.”

„Har du også et middel der kan kurere tåbelighed og sju-skeri?” hvæsede Myrthi. „Jeg er helt sikker på at deres forgiftede kilder skyldes spildevand som bare bliver ledt ud et tilfældigt sted. Husk at jeg har boet her! Jeg kender disse bønder og ved hvad jeg taler om!”

„Skal vi gøre dem opmærksomme på at ‘disse bønder’ kan høre dem?” spurgte Ovin dæmpet samtidig med at han surrede det sidste stykke oppakning fast.

„Nej,” sagde jeg. „Men tag og fyld broder Klynkehoveds seng med utøj og rotter. Måske kan de nå at plage ham lidt inden Rosentorns midler gør det af med dem.”

„De kan høre dig, dit opblæste fæ!” sagde Rosentorn og gav Myrthi en alt andet end blid albue i siden. „Se at komme i sadlen, og hold så ellers din mund. Det er seks måneder siden jeg forlod den sidste krig, og jeg er kun en hårsbredde fra at være klar til at indlede en ny mod dig.” Hun vendte sig og så på Ovin. „I må bære over med broder Myrthi. Han faldt og slog hovedet som lille – mange gange, efter hvad de siger.”

Broder Myrthi blev ildrød i hovedet, men han var klog nok til at holde mund.

„Må jeg?” spurgte Jayat og holdt hænderne frem så søster Rosentorn kunne træde op i dem for at svinge sig i sadlen.

Jeg holdt vejret, men mærkeligt nok lod hun ham hjælpe sig op på hesten. Hun havde nok besluttet at forsøge at være venlig i håb om at få dem til at glemme broder Klynkehoveds grovheder. Jeg krøb op på den lille hoppe som Ovin havde overladt mig.

„Det var Jayat, du hed, ikke sandt?” sagde Rosentorn da hun var kommet i sadlen. „Hvad laver du til daglig i Mohar-rin?”

„Jeg er lærling hos Tahara, vores troldkvinde og healer,” svarede han. „Ovin og jeg har lovet at vise jer rundt til de dårlige kilder og stederne med syge planter. Ovin kender stederne og jeg kender mønstret i øens magi. Jeg ... broder Myrthi vil vel fortælle mig hvad I skal bruge, ud over det I har med hjemmefra?”

„Nej,” knurrede Myrthi. „Det få du at vide af søster Rosentorn. Hun er en af templets magtfulde troldkvinder, og det er hende der bestemmer.”

„Har de sendt os en af de magtfulde troldkvinder?” Ovin havde nær trådt ved siden af stignøjlen da han sad op.

Både han og Jayat stirrede ærbødigt på Rosentorn.

„Jeg er en plantetroldkvinde,” sagde hun med en lille, irriteret grimasse. „Det er det vigtigste, og andet skal I ikke bekymre jer om. Husk det.”

Rosentorn bryder sig ikke om at der bliver gjort stads af hende. Hun er utrolig dygtig til at kurere sygdomme, og om nødvendigt kan hun få planterne til at sprænge en fæstningsmure i stumper og stykker, men hvis nogen spørger hvad hun bestiller, fortæller hun dem at hun går og passer sin have og laver urteafkog og sylter frugter. Den fine grønne kutte med den brede, sorte stribe ved ærmegabene går hun næsten aldrig med, selv om den viser hendes rang. Også den velkendte guldmedaljon, som alle særlig magtfulde troldmænd og troldkvinder fra Spiralcirkelns Tempel får udleveret, holder hun skjult under blusen det meste af tiden. Derimod ser man aldrig, aldrig nogen sinde, Myrthi i andet end

den blå kutte der viser at han er uddannet i Vandtemplet, og han haler sin medaljon frem ved enhver lejlighed – selv om den er af en betydelig mere beskedne slags end Rosentorns. Heldigvis måske – for var den ikke det, ville han sikkert være fuldstændig uudholdelig.

Søster Rosentorn samlede hestens tømmer i hånden. „Det ville være dejligt, hvis vi kunne nå så hurtigt frem at jeg fik en hel nats god søvn inden vi kigger på jeres problemer. Skal vi komme af sted?“